

Arrest

nr. 86 535 van 30 augustus 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent. U werd geboren op 30 april 1967 in Grozny (Tsjetsjenië). In de jaren zeventig woonde u vijf à zes jaar in Almaty (Kazachstan). Hierna woonde u opnieuw in Grozny. Vanaf 1992 verbleef u in Moskou. Op 6 augustus 1996 nam u in Tsjetsjenië als strijder deel aan een actie. In augustus 1996 keerde u terug naar Moskou. In 1998 keerde u terug naar Tsjetsjenië. Vanaf 1999 was u actief als strijder bij de groep van GELAYEV. In Ingoesjetië liep u verwondingen op. In 2000 overleed uw broer S.A.M. (...), die rebel was, bij een aanval. Eind april 2000 vertrok u naar Moskou. Na een paar weken vertrok u uit Moskou naar Kazachstan, waar u in 2000 huwde met en in 2006 scheidde van I.K. (...).

In 2008 verbleef u een maand in Tsjetsjenië, waarna u opnieuw terugkeerde naar Kazachstan. Op 2 april 2011 keerde u definitief terug naar Tsjetsjenië omdat het leven in Kazachstan te gevaarlijk werd

voor u. Eerst woonde u bij uw familie in A. (...) (Tsjetsjenië). Vanaf eind mei 2011 woonde u bij uw moeder thuis.

Op 9 juni 2011 kwamen politiemannen het huis binnen toen u nog sliep. Ze sloegen u in de boeien omdat ze u verdachten van medewerking aan de militaire actie op 6 augustus 1996. U werd overgebracht naar de districtsafdeling van de politie. U werd meermaals ondervraagd door een zekere B. (...) en werd geslagen. Dezelfde avond werd u vrijgelaten nadat uw familielid A. (...) geld betaalde aan B. (...). U tekende ook een uitreisverbod en moest voortaan samenwerken met de diensten. Op straat wachtten tientallen familieleden u op. Vanaf 10 juni 2011 verbleef u bij familie in Sjatoi (Tsjetsjenië). De dag na uw vrijlating kwamen verschillende mensen, waaronder B. (...) naar u thuis in verband met de beloofde samenwerking.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 25 juni 2011. Op 27 juni 2011 kwam u 's nachts aan in Kiev, waar u tot 5 september 2011 verbleef. Die dag vertrok u in een vrachtwagen naar België met een chauffeur, K. (...) genaamd.

Op 8 september 2011 bereikte u België. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs en een medisch attest."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de ORB en de FSB. Deze problemen ontstonden nadat u in 2011 na lange afwezigheid terugkeerde naar Tsjetsjenië.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u sinds 2000 permanent in Kazachstan verbleef.

In 2008 keerde u terug naar Tsjetsjenië, waar u een maand verbleef en terugkeerde naar Kazachstan.

U stelde dat u op 2 april 2011 definitief terugkeerde naar Tsjetsjenië. U verklaarde dat u tussen 2000 en 2011, buiten die ene maand in 2008, niet terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 3-4).

Uw verblijfplaatsen tijdens het voorbije decennium maken de kern van uw asielrelaas uit, aangezien u stelde dat u na uw lange afwezigheid bij uw terugkeer in 2011 snel problemen kreeg met de autoriteiten in Tsjetsjenië.

Het Commissariaat-generaal heeft echter ernstige twijfels met betrekking tot uw verblijfplaatsen sinds 2000.

Het Commissariaat-generaal stelde immers vast dat uw broer S.-M. L.M. (...) (OV 5.570.188) in het kader van zijn asielaanvraag verklaringen aflegde in verband met uw situatie en verblijfplaats, die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag.

Uw broer S.-M. (...) baseerde zijn asielaanvraag voornamelijk op een incident dat plaatsvond op 5 november 2003, waarbij hij getuige was van een moord (DVZ 23/2/2004, vraag 42).

De verklaringen die uw broer S.-M. (...) over uw situatie aflegde, maakten bijgevolg niet de kern uit van zijn asielrelaas. Hierdoor kan ervan worden uitgegaan dat uw broer er geen baat bij had om leugenachtige verklaringen af te leggen in verband met uw situatie.

Op 25 januari 2004 verliet uw broer S.-M. (...) Tsjetsjenië en vertrok hij naar België (DVZ S.-M. (...) 23/2/2004, vraag 42).

Uw broer verklaarde tegenover de Belgische asielinstanties dat u, K.-A. (...), Tsjetsjenië kort voor zijn vertrek, dus wellicht ergens in 2003 of begin 2004, verliet. Uw broer stelde dat u eveneens werd gezocht (DVZ S.-M. (...) 23/2/2004, vraag 47).

Uit het feit dat uw broer verklaarde dat u Tsjetsjenië kort voor zijn vertrek naar België verliet, kan worden afgeleid dat uw broer op de hoogte was van de omstandigheden en het tijdstip van uw vertrek. Later herhaalde uw broer dat u voor hem vertrok.

Uw broer S.-M. (...) stelde op het Commissariaat-generaal dat u zich in Kazachstan of ergens anders zou bevinden. Uw broer verklaarde dat u Grozny in 2003 verliet (CGVS S.-M. (...) 22/4/2004, p. 5).

U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal echter dat u in 2000 vanuit Ingoesjetië niet meer terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 16). U stelde dat u eind april 2000 naar Moskou vertrok. Na een paar weken vertrok u hierna naar Kazachstan. U stelde dat u in de jaren 2001 en 2002 in Kazachstan verbleef en niet in Rusland (CGVS, p. 7). U herhaalde dat u rond 2000 naar Kazachstan verhuisde (CGVS, p. 16).

Geconfronteerd met de verklaring van uw broer dat u hem pas kort voor zijn vertrek in 2004 verliet, stelde u dat u na het jaar 2000 vanuit Ingoesjetië niet meer terugkeerde naar Tsjetsjenië en dat u vanuit Ingoesjetië via Moskou in april of mei 2000 naar Kazachstan trok (CGVS, p. 16).

U hield bijgevolg vast aan uw voorgaande verklaring, waardoor de tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw broer niet werden opgehelderd.

De stelling van uw broer dat u vlak voor zijn vertrek Tsjetsjenië verliet, weet u aan zijn leeftijd.

Uw broer zou nog jong en onwetend geweest zijn (CGVS, p. 16). S.-M. (...) is geboren in 1979 en was dus ongeveer 24 jaar oud in 2003. Zijn verklaringen over uw toenmalige situatie kunnen bijgevolg als voldoende ernstig worden ingeschat.

Door deze tegenstrijdigheden ontstaat ernstige twijfel over uw verblijfplaatsen sinds 2000, over het ogenblik van uw vertrek uit en terugkeer naar Rusland en over de lengte van uw verblijf buiten Tsjetsjenië.

Tijdens een later gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw broer S.-M. (...) dat u werd vervolgd wegens uw deelname aan de eerste oorlog. Uw broer stelde dat u vast zat in een gevangenis. U zou 3 jaar moeten zitten, ondanks het feit dat er geld werd betaald om de termijn te verkorten. Uw broer voegde hieraan toe dat u twee maanden voor zijn gehoor, dus in het voorjaar van 2005, thuis in Grozny werd gevat (gehoorverslag CGVS ten gronde S.-M. (...) 24/5/2005, p. 4). Verder herhaalde uw broer dat u in de gevangenis zat, meerbepaald in de SIZO van Grozny. Hij wist echter niet zeker waar u verbleef op het moment van zijn gehoor (gehoorverslag CGVS ten gronde S.-M. (...) 24/5/2005, p. 5).

U stelde daarentegen dat u nooit in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 16).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u hierover niets wist. U verklaarde dat het misschien niet over u ging maar over iemand anders. U stelde dat uw broer misschien bepaalde dingen verkeerd begreep (CGVS, p. 16).

Uit de verklaringen van uw broer bleek echter duidelijk dat u, K.-A. M. (...), werd bedoeld en uw broer herhaalde zijn beweringen verschillende keren. Bovendien kon uw broer hierover opvallend concrete informatie verschaffen, zoals de lengte van uw gevangenisstraf en uw eventuele vroegtijdige vrijlating. Hierdoor worden de tegenstrijdigheden niet opgeheven.

Zo wordt de twijfel over uw verblijfplaatsen sinds 2000, de omstandigheden van uw vlucht naar Kazachstan en een eventueel verblijf in de gevangenis in Rusland, om welke reden dan ook, verder versterkt.

Verder haalde u op 1 juli 2008 een rijbewijs af bij de Tsjetsjeense autoriteiten. U stelde dat u uw rijbewijs liet vervangen toen u in 2008 een maand op bezoek was in Tsjetsjenië (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u in 2008 even terugkwam naar Tsjetsjenië en er een maand bleef (CGVS, p. 3).

Het is opvallend dat u verklaarde dat u in de lange periode tussen 2000 en 2011 maar één maand in Tsjetsjenië verbleef, en precies in die maand een nieuw rijbewijs ging afhalen, dat u voorlegde aan de Belgische asielinstanties.

Evenzeer is het opvallend dat u in 2008 na een acht jaar durende afwezigheid klaarblijkelijk op een maand tijd nog een rijbewijs van de Tsjetsjeense autoriteiten verkreeg en hierdoor hun aandacht trok op uw persoon.

Het feit dat u in 2008 een nieuw rijbewijs verkreeg, doet dan ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u in 2008 tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Hierdoor wordt de twijfel over uw verblijfplaatsen sinds 2000 verder versterkt.

Door bovenstaande tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarenboven kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van het feit dat u van 2000 tot 2011, met enkel een korte onderbreking in 2008, in Kazachstan woonde.

U stelde dat u tijdelijke inschrijvingen had in Kazachstan (CGVS, p. 16). U kon echter geen enkel begin van bewijs van deze tijdelijke inschrijvingen voorleggen, wat, zeker gezien de lange periode van uw verblijf in Kazachstan, te verwachten is.

U stelde dat u in 2000 in Kazachstan officieel huwde met I.K. (...) (CGVS, p. 4; verklaring DVZ, vraag 15). U verklaarde dat jullie in 2006 officieel scheidden (CGVS, p. 4). U kon echter geen enkel begin van bewijs over uw huwelijk of scheiding voorleggen.

U verklaarde dat u tot 2010 bezig was met tuinbouw in Kazachstan (CGVS, p. 6). U stelde dat dit werk niet officieel was (CGVS, p. 17). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u van 2000 tot 2008 met de handel in en export van groenten en fruit bezig was (DVZ vragenlijst, 11). U kon geen enkel begin van bewijs over uw jarenlange beroepsbezigheden in Kazachstan voorleggen.

U verklaarde dat u na uw huwelijk met uw vrouw een lap grond kocht in Kazachstan en dat jullie er huizen op bouwden (CGVS, p. 17). U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot deze eigendomsverwerving en bouw voorleggen. U stelde dat deze bewijzen bij uw vrouw en haar familie in Kazachstan achterbleven (CGVS, p. 17).

U verklaarde dat u in 2011 vanuit Kazachstan per trein terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 12). U kon echter geen begin van bewijs met betrekking tot deze cruciale terugreis naar Tsjetsjenië voorleggen.

U verklaarde dat u na uw terugkeer uit Kazachstan in Tsjetsjenië werd vastgenomen en opgesloten. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 13-15, 17).

U verklaarde dat de mensen die u in juni 2011 arresteerden, na uw vlucht naar België nog een tiental keer naar uw huis en de huizen van uw familieleden kwamen omdat ze op zoek waren naar u (CGVS, p. 18). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

U legde weliswaar een medisch attest, dd 24/6/2011, voor. Dit document stelt dat u op 10 juni 2011 naar het ziekenhuis kwam voor medische hulp en geeft de diagnose weer. Dit document vertelt echter niets over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Dit document geeft evenmin informatie over uw verblijfplaatsen tussen 2000 en 2011.

U slaagde er bijgevolg onvoldoende in om de Belgische asielinstanties authentieke en geloofwaardige documenten voor te leggen waaruit blijkt waar u sinds 2000 verbleef en waaruit blijkt dat de incidenten die u na uw terugkomst in Tsjetsjenië meemaakte, daadwerkelijk plaatsvonden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België.

U verklaarde dat u vanuit Tsjetsjenië eerst naar Kiev reisde. U verbleef twee maanden in Kiev. Hierna reisde u achteraan in een vrachtwagen, tussen de kisten, naar België. Tegelijk verklaarde u dat u in het slaapcompartiment zat, en dat u op een bepaald moment werd afgedekt (CGVS, p. 10).

U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw rijbewijs (CGVS, p. 9). De vrachtwagen waarin u reisde, zou onderweg tussen Kiev en België waarschijnlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9). U verklaarde dat de vrachtwagen misschien een keer werd geopend (CGVS, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Geladen vrachtwagens worden intensief gecontroleerd, waarbij personen die zich in de vrachtwagen bevinden, gegarandeerd door micro-search worden gedetecteerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of gevonden te worden aan een douanepost.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort in een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en eventuele vroegere reizen die u zou ondernomen hebben, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, op 9 juni 2011 in beslag werd genomen door een rechercheur (CGVS, p. 8).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u lange tijd in Moskou woonde en er een tijdelijke propiska had, CGVS, p.

5 en 7) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw rijbewijs) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw rijbewijs bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

In het kader van de asielaanvragen van uw broer S.-M. L. M. (...) (OV 5.570.188) en van uw achteroom S.A.M. (...) (OV 5.113.931) besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvragen op basis van de persoonlijke verklaringen en de inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie beoordeelde.

Volledigheidshalve merk ik op dat u verklaarde dat u in 1995 in Moskou werd aangehouden. U verklaarde dat dit tot het verleden behoorde (CGVS, p. 11-12). U bleef in Moskou wonen tot 1998 (CGVS, p. 5). Bovendien keerde u in 2000 nog voor een paar weken terug naar Moskou (CGVS, p. 7). Pas in 2011 verliet u de Russische Federatie uiteindelijk om naar België te komen.

Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat uw arrestatie in 1995 voor u niet de aanleiding vormde om de Russische Federatie te verlaten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de procedures van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd en de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een stereotiepe motivering, tot het in twijfel trekken van zijn feitenrelaas en tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden.

Wat betreft die tegenstrijdigheden stelt verzoeker vast dat zijn broer bepaalde andere verklaringen heeft afgelegd maar enkel kan gissen naar de reden waarom; verzoeker stelt bij zijn verklaringen te blijven en meent dat deze primeren boven deze van een derde, zijnde zijn broer.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht maar daarentegen actief op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust zijn asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet correct is dat geen onderzoek werd verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd, in casu B. en dat hij ook heel concreet heeft verwezen naar een militaire actie van 6 augustus 1996.

Verzoeker vraagt zich dan ook af wat het nut is van de vragen naar feiten en namen als deze door de commissaris-generaal niet worden onderzocht en louter worden aangewend om een reeds op voorhand

negatieve beslissing te motiveren op basis van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden.

Verzoeker meent dat het geen alleenstaand feit is dat vluchtelingen uit Rusland geweigerd worden op basis van beweerde tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden. Hij laat gelden dat er geen rekening gehouden wordt met het feit dat dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen hem overkomen is. Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 3 en 5 EVRM.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoeker wijst er op dat zijn asielaanvraag gesteund is op de deelname aan een militaire actie op 6 augustus 1996 en dat het opvallend is dat daar met geen woord over gerept wordt in de bestreden beslissing terwijl het de kern uitmaakt van zijn asielrelaas.

Verzoeker herneemt zijn argumentatie in verband met het verschil tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer en besluit dat deze laatste geen belang had om de waarheid te vertellen, *“en zekerlijk niet over andere personen die nog in het land van herkomst zijn”* (zie verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker werpt op dat het door hem voorgelegde medisch attest zonder diepgaand onderzoek aan de kant geschoven wordt zodat ondermeer het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging worden geschonden.

Verzoeker laat dienaangaande gelden (zie verzoekschrift, p. 6) *“Het is NIET de taak van de arts om niet medische oorzaken te vermelden op een attest met een medische inhoud, waarbij er nog dient opgemerkt dat wanneer dan een medisch attest wordt voorgelegd die wel de oorzaken vermeldt, er dan steeds het standpunt wordt ingenomen dat het niet aan de arts is zaken te verklaren die hij niet zelf heeft ervaren en enkel gehoord.”*

Verzoeker meent een cirkelredenering te herkennen in de bestreden beslissing die stelt dat het onmogelijk is dat hij nooit gecontroleerd werd bij het binnenkomen van de Schengenzone. Hij verklaart dat (zie verzoekschrift p. 7) er *“wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan oproepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt.”*

Volgens verzoeker is de realiteit anders; dagelijks steken vele personen volgens hem de Poolse grens over zonder gecontroleerd te worden.

Verzoeker voert ook een schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG en van het fair-play-beginsel.

Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Verzoeker meent dat de situatie in Tsjetsjenië in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn.

Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Hij wijst er voorts op dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen en stelt dat het niet is omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken die stelde dat de bevolking er het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie in zijn land, gekenmerkt door ontvoeringen en folteringen en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal zich niet kan blijven beroepen op informatie die reeds enige tijd oud is, maar steeds de actuele situatie dient te onderzoeken die heel wat slechter is dan diegene die uit de gedateerde informatie van de commissaris-generaal blijkt.

Verzoeker werpt ook een schending op van artikel 3 juncto 13 EVRM.

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië. Verzoeker verwijst naar een internetlink en stelt dat de situatie van jongemannen in de Russische

Federatie zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, aldus verzoeker.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een meer algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er op dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding door de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd en omtrent de militaire actie van augustus 1996, worden niet aangenomen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad verwierpt de stelling van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”*.

De asielzoeker moet de waarheid vertellen en een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift meerdere keren naar de situatie in Tsjetsjenië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en precare situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers stelling dat het geen alleenstaand feit is dat vluchtelingen uit Rusland door de commissaris-generaal geweigerd worden op basis van beweerde tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden, wijst de Raad er op dat het verzoeker toekomt om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat geen rekening gehouden wordt met zijn traumatische ervaring, wordt niet aanvaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht, rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden (zie verzoekschrift, p. 5), kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonde dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie is evenmin dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal tal van tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer:

"Uw verblijfplaatsen tijdens het voorbije decennium maken de kern van uw asielrelaas uit, aangezien u stelde dat u na uw lange afwezigheid bij uw terugkeer in 2011 snel problemen kreeg met de autoriteiten in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal heeft echter ernstige twijfels met betrekking tot uw verblijfplaatsen sinds 2000. Het Commissariaat-generaal stelde immers vast dat uw broer S.-M. L.M. (...) (OV 5.570.188) in het kader van zijn asielaanvraag verklaringen aflegde in verband met uw situatie en verblijfplaats, die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Uw broer S.-M. (...) baseerde zijn asielaanvraag voornamelijk op een incident dat plaatsvond op 5 november 2003, waarbij hij getuige was van een moord (DVZ 23/2/2004, vraag 42). De verklaringen die uw broer S.-M. (...) over uw situatie aflegde, maakten bijgevolg niet de kern uit van zijn asielrelaas. Hierdoor kan ervan worden uitgegaan dat uw broer er geen baat bij had om leugenachtige verklaringen af te leggen in verband met uw situatie.

Op 25 januari 2004 verliet uw broer S.-M. (...) Tsjetsjenië en vertrok hij naar België (DVZ S.-M. (...) 23/2/2004, vraag 42). Uw broer verklaarde tegenover de Belgische asielinstanties dat u, K.-A. (...), Tsjetsjenië kort voor zijn vertrek, dus wellicht ergens in 2003 of begin 2004, verliet. Uw broer stelde dat u eveneens werd gezocht (DVZ S.-M. (...) 23/2/2004, vraag 47). Uit het feit dat uw broer verklaarde dat u Tsjetsjenië kort voor zijn vertrek naar België verliet, kan worden afgeleid dat uw broer op de hoogte was van de omstandigheden en het tijdstip van uw vertrek. Later herhaalde uw broer dat u voor hem vertrok. Uw broer S.-M. (...) stelde op het Commissariaat-generaal dat u zich in Kazachstan of ergens anders zou bevinden. Uw broer verklaarde dat u Grozny in 2003 verliet (CGVS S.-M. (...) 22/4/2004, p. 5). U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal echter dat u in 2000 vanuit Ingoesjetië niet meer terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 16). U stelde dat u eind april 2000 naar Moskou vertrok. Na een paar weken vertrok u hierna naar Kazachstan. U stelde dat u in de jaren 2001 en 2002 in Kazachstan verbleef en niet in Rusland (CGVS, p. 7). U herhaalde dat u rond 2000 naar Kazachstan verhuisde (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de verklaring van uw broer dat u hem pas kort voor zijn vertrek in 2004 verliet, stelde u dat u na het jaar 2000 vanuit Ingoesjetië niet meer terugkeerde naar Tsjetsjenië en dat u vanuit Ingoesjetië via Moskou in april of mei 2000 naar Kazachstan trok (CGVS, p. 16). U hield bijgevolg vast aan uw voorgaande verklaring, waardoor de tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw broer niet werden opgehelderd. De stelling van uw broer dat u vlak voor zijn vertrek Tsjetsjenië verliet, weet u aan zijn leeftijd. Uw broer zou nog jong en onwetend geweest zijn (CGVS, p. 16). S.-M. (...) is geboren in 1979 en was dus ongeveer 24 jaar oud in 2003. Zijn verklaringen over uw toenmalige situatie kunnen bijgevolg als voldoende ernstig worden ingeschat. Door deze tegenstrijdigheden ontstaat ernstige twijfel over uw verblijfplaatsen sinds 2000, over het ogenblik van uw vertrek uit en terugkeer naar Rusland en over de lengte van uw verblijf buiten Tsjetsjenië.

Tijdens een later gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw broer S.-M. (...) dat u werd vervolgd wegens uw deelname aan de eerste oorlog. Uw broer stelde dat u vast zat in een gevangenis. U zou 3 jaar moeten zitten, ondanks het feit dat er geld werd betaald om de termijn te verkorten. Uw broer voegde hieraan toe dat u twee maanden voor zijn gehoor, dus in het voorjaar van 2005, thuis in Grozny werd gevat (gehoorverslag CGVS ten gronde S.-M. (...) 24/5/2005, p. 4). Verder herhaalde uw broer dat u in de gevangenis zat, meerbepaald in de SIZO van Grozny. Hij wist echter niet zeker waar u verbleef op het moment van zijn gehoor (gehoorverslag CGVS ten gronde S.-M. (...) 24/5/2005, p. 5). U stelde daarentegen dat u nooit in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u hierover niets wist. U verklaarde dat het misschien niet over u ging maar over iemand anders. U stelde dat uw broer misschien bepaalde dingen verkeerd begreep (CGVS, p. 16). Uit de verklaringen van uw broer bleek echter duidelijk dat u, K.-A. M. (...), werd bedoeld en uw broer herhaalde zijn beweringen verschillende keren. Bovendien kon uw broer hierover opvallend concrete informatie verschaffen, zoals de lengte van uw gevangenisstraf en uw eventuele vroegtijdige vrijlating. Hierdoor worden de tegenstrijdigheden niet opgeheven. Zo wordt de twijfel over uw verblijfplaatsen sinds 2000, de omstandigheden van uw vlucht naar Kazachstan en een eventueel verblijf in de gevangenis in Rusland, om welke reden dan ook, verder versterkt."

Verzoeker laat dienaangaande gelden dat hij enkel kan vaststellen dat zijn broer bepaalde andere verklaringen heeft afgelegd en dat hij enkel kan gissen naar de reden daarvoor; hij stelt bij zijn eigen verklaringen te blijven en meent dat deze primeren boven deze van een derde, zijnde zijn broer. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift nog dat zijn broer geen belang had om de waarheid te vertellen, "en zekerlijk niet over andere personen die nog in het land van herkomst zijn" (zie verzoekschrift, p. 6).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 10 april 2012 stelt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door twee broers, een nuttige methode is om de waarachtigheid van het feitenrelaas na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze

inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier.

De verklaringen die de broer van verzoeker over zijn eigen situatie aflegde, maakten niet de kern uit van zijn asielrelaas waardoor er kan worden van uitgegaan dat zijn broer er geen baat bij had om leugenachtige verklaringen af te leggen in verband met de situatie van verzoeker.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht op geen geloof te kunnen hechten aan de verklaringen van verzoeker over zijn reisweg van Tsjetsjenië naar België:

“U verklaarde dat u vanuit Tsjetsjenië eerst naar Kiev reisde. U verbleef twee maanden in Kiev. Hierna reisde u achteraan in een vrachtwagen, tussen de kisten, naar België. Tegelijk verklaarde u dat u in het slaapcompartiment zat, en dat u op een bepaald moment werd afgedekt (CGVS, p. 10).

U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw rijbewijs (CGVS, p. 9). De vrachtwagen waarin u reisde, zou onderweg tussen Kiev en België waarschijnlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9). U verklaarde dat de vrachtwagen misschien een keer werd geopend (CGVS, p. 10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Geladen vrachtwagens worden intensief gecontroleerd, waarbij personen die zich in de vrachtwagen bevinden, gegarandeerd door micro-search worden gedetecteerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt of gevonden te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort in een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en eventuele vroegere reizen die u zou ondernomen hebben, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift bovenstaande vaststellingen tegensprekt en stelt dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan een cirkelredenering, antwoordt de Raad dat de informatie van de commissaris-generaal inderdaad stelt dat uitzonderingen op de strenge controle quasi onbestaande zijn.

Dit betekent inderdaad dat uitzonderingen niet uitgesloten zijn, maar dan kan er in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van verzoeker verwacht worden dan de loutere aanvoering in het verzoekschrift dat in de realiteit veel personen de Poolse grens oversteken zonder gecontroleerd te worden. Verzoeker brengt geen enkele informatie bij die zijn bewering ondersteunt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van blote beweringen, zoals bijvoorbeeld (zie het verzoekschrift, p. 9) dat de situatie van jongemannen in de Russische Federatie zeer zorgwekkend te noemen is en de Russische overheid niet bereid blijkt om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij in gebreke blijft.

De vaststellingen in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker in 2008 een nieuw rijbewijs verkreeg ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees en dat verzoeker in gebreke bleef enig begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn feitenrelaas, blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het door hem voorgelegde medisch attest zonder diepgaand onderzoek aan de kant geschoven wordt, wijst de Raad er op dat dit document stelt dat verzoeker op 10 juni 2011 naar het ziekenhuis kwam voor medische hulp en de diagnose weergeeft.

Dit document bevat echter niets over de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch geeft het informatie over zijn verblijfplaatsen tussen 2000 en 2011.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota correct op dat de verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, wat –zoals blijkt uit wat voorafgaat- niet het geval is in casu.

Er moet in dit verband ook op gewezen worden dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag om de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als voor de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd. Het blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker is tevens van mening (zie het verzoekschrift, p.8) dat er *“geen enkel onderzoek [werd] verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjenische vluchtelingen”* en dat *“deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden op datum van heden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Tsjetsjenië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, besloot de commissaris-generaal terecht dat *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.”*.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing (zie p. 8) naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de ernstige situatie in Tsjetsjenië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielaanvraag, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoekers stelling dat er in Tsjetsjenië tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen en dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt gedateerd is, is aldus niet meer dan een bewering.

Verzoeker voert bijgevolg geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat zijn asielaanvraag gesteund is op de deelname aan een militaire actie op 6 augustus 1996 en dat het opvallend is dat daar met geen woord over gerept wordt in de bestreden beslissing terwijl het de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag, wijst de

Raad er op dat de in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze duidelijk aantonen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 20 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizendtwaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE